

Η ΚΕΝΩΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

«Τω καιρώ εκείνω, υπέστρεψαν οι ποιμένες, δοξάζοντες και αινούντες τον Θεόν επί πάσιν οἰς ἤκουσαν και εἶδον, καθὼς ελαλήθη πρὸς αὐτούς» (Λκ. 2,20). Τι εἶδαν οἱ ποιμένες τῶν ἀλόγων ζώων; Εἶδαν «ἄγγελον Κυρίου» αὐτοὶ οἱ ἀπλοὶ ξωμάχοι, που ἀγρυπνοῦσαν φυλάγοντας τὰ ζῶα τους και «δόξα Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς». Και ἦταν οἱ πρῶτοι τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τον Ἰωσήφ και την Μαρία, που ἀκούσαν ἀπὸ τον ἄγγελο το χαρούμενο μήνυμα ὅτι γεννήθηκε στη γη ο Σωτήρας τῶν ἀνθρώπων. Ο Χριστὸς Κύριος.

Και τι παράδοξο· ο Σωτήρας αὐτὸς βρέθηκε σπαργανωμένος στη φάτνη. Βρέθηκε στην ἐσχάτη ἐξαθλίωση και στον χειρότερο τόπο. Μέσα στην κοπριά και τὰ οὔρα τῶν ζώων· μέσα στη βρωμιά και την υγρὴ ἀτμόσφαιρα του στάβλου! Κανεὶς ἐπίσημος δεν βρέθηκε ἐκεῖ. Κανένα ἄγλημα και καμμία μπάντα δεν παῖανισε χαρμόσυνο ἐμβατήριο. Κανένα πλῆθος λαοῦ δεν παρέστη για να υποδεχτεῖ τον ουράνιο βασιλιά. Ἡ ἀνθρωπότητα σαν σύνολο ἀπουσίασε στον ἐρχομὸ του. Ἀλλὰ ουράνια στρατιά ὕμνησε τον νεογέννητο Σωτήρα με τον ἐξαίσιο ὕμνο «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ και ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Αὐτὰ εἶδαν και ἀκούσαν οἱ ποιμένες και τὰ μετέφεραν στους δικούς τους. **«Και πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν περὶ τῶν λαληθέντων ὑπὸ τῶν ποιμένων πρὸς αὐτούς» (Λκ. 2,18).**

Και πράγματι εἶναι να θαυμάζει και να ἀπορεῖ κανεὶς με τὰ μεγαλεῖα και τὰ θαυμάσια που βίωσαν οἱ ποιμένες, ἀλλὰ και με το μυστήριο της ἀσθενείας και της ἀδυναμίας που παρουσιάζει ο νεογέννητος Σωτήρας. Και ο θαυμασμός και ἡ ἀπορία θα συνεχίζεται ὅσο ζεῖ και ὑπάρχει.

Ο ουράνιος Σωτήρας που υποδέχθηκαν και ὕμνησαν και παρουσίασαν στους ποιμένες οἱ ἄγγελοι και που το περίεργο ἀστὲρι ἀνήγγειλε τον ἐρχομὸ του και σε ορισμένους σοφοὺς τῶν εἰδωλολατρῶν, **την ὄγδοη μέρα της γεννήσεώς του περιτέμνεται, ὅπως ὅλα τὰ παιδιά τῶν Ἑβραίων, και παίρνει το ὄνομα Ἰησοῦς, που σημαίνει Σωτήρ.** Ο ουράνιος και θεόσταλτος Σωτήρας τηρεῖ ὅλες τις διατάξεις που ἀφοροῦν τους μεταπτωτικούς ἀνθρώπους. Δεν ἐξαιρεῖται ἀπὸ καμμία. Ο ἀγαπητὸς υἱὸς του Θεοῦ θεωρεῖται ως ἀνθρωπος συνήθης (!) και με την περιτομὴ γίνεται δεκτὸς στη διαθήκη του Θεοῦ. Ἀποδεικνύει ἔτσι ὅτι εἶναι γνήσιος ἀπόγονος του Ἀβραάμ, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἀπόγονοὶ του εἶχαν ως σφραγίδα και σημάδι γνησιότητας την περιτομὴ, ἡ οποία τους ξεχώριζε ἀπὸ τους ἐθνικούς. Ἀποδεικνύει ἐπίσης ὅτι πραγματικὰ ἐνσαρκώθηκε και ὄχι κατὰ φαντασία. Ἀποκαλύπτει ἐπίσης την πολὺπλευρη και πολὺμορφη «κένωση» που υπέστη για το χατίρι μας. Ἡ περιτομὴ ἦταν ἀναμφίβολα κάτι πολὺ ταπεινωτικὸ και οδυνηρὸ για τον Ἰησοῦ. Συναντιοῦνται σ' αὐτὸ το γεγονός ἡ ταπείνωση της φάτνης και ἡ θυσία του σταυροῦ. Τώρα χύνει κάποιες σταγόνες αἵματος και μετὰ, κατὰ το πάθος του, θα το χύσει ολάκερο. Τώρα προσφέρει τον ἀρραβῶνα και μετὰ ολόκληρο το ποσὸ για να μας ἐξαγοράσει ἀπὸ τη δουλεία της ἀμαρτίας, του θανάτου και της φθοράς.

«Το δε παιδίον ἠύξανε και ἐκραταιούτο πνεύματι πληρούμενον σοφίας, και χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτό». Ο Χριστὸς μας δεν ἐφανίστηκε με πλήρες ἀνάστημα,

όπως οι πρωτόπλαστοι. Ακολούθησε ως τέλειος άνθρωπος την φυσική αύξηση, αγιάζοντας έτσι την βρεφική και την παιδική ηλικία. Μεγαλώνει και αυξάνει κοντά στους ταπεινούς και άσημους κατά κόσμο γονείς του. Είναι γεμάτος από τη χάρη και τη σοφία του Θεού, που φαίνεται να προσλαμβάνει προοδευτικά, για να τεκμηριώσει το αληθές της ενσαρκώσεώς του. Όπως λέγει ο Κύριλλος Αλεξανδρείας: «Ούτω και εν σοφία προκόπτει αν λέγοιτο, ου προσθήκην σοφίας δεχόμενος, καθ' ο νοείται Θεός ο εν πάσι παντέλειος και απροσδεής εισάπαν των θεοπρεπών αξιωμάτων, αλλά του Θεού λόγου τη του σώματος ηλικία συνεκτείνοντος κατά βραχύ της σοφίας την έκφασιν. Προκόπτει δε ηλικία μεν σώμα, σοφία δε ψυχή. Θεότης γαρ ουδετέραν επίδοσιν επιδέχεται· παντέλειος γαρ ο του Θεού λόγος».

Γίνεται 12 χρονών και ανεβαίνει μαζί με τους γονείς του κατά την εορτή του Πάσχα στα Ιεροσόλυμα, όπως όριζαν οι διατάξεις του νόμου. Αλλά εκεί ξεφεύγει από τους γονείς του και χάνεται. Οι γονείς του δεν το αντιλήφθηκαν αμέσως αυτό και, αφού περπάτησαν για μια μέρα, επέστρεψαν ξανά στα Ιεροσόλυμα και τον βρήκαν, μετά τρεις μέρες, να είναι μέσα στο ναό ανάμεσα στους επίσημους διδασκάλους, να τους ακούει και να τους ρωτάει. Όλοι δε απορούσαν με τη σύνεση αλλά και την εξυπνάδα του παιδιού αυτού. Οι απαντήσεις του και οι τοποθετήσεις του μικρού παιδιού Ιησού ξάφνιασαν τους πάντες.

Στην ερώτηση της μητρός του «Τέκνον τι εποίησας ημίν ούτως; Ιδού, ο πατήρ σου καγώ οδυνώμενοι εξητούμεν σε», ο Χριστός απαντά και παρουσιάζει τη θεία του φύση, υπενθυμίζοντας στους γονείς του ότι ο ουσιαστικός και αληθινός πατέρας του είναι ο Θεός. **«Τι ότι εξητείτε μοι; Ουκ ήδείτε ότι εν τοις του πατρός μου δει είναι με;»** Είναι σαν να τους έλεγε· «Βλέπετε τις ταπεινώσεις μου ως ανθρώπου και ξεχνάτε και σεις ποιος είμαι στην πραγματικότητα; Βλέπετε την κένωσή μου και λησμονείτε το μεγαλείο και τη δόξα μου»;

Κι όμως ο τέλειος Θεός, στον οποίον τα πάντα υποτάσσονται, εν τέλει ακολουθεί τους κατ' άνθρωπον γονείς του και **«ην υποτασσόμενος αυτοίς» για άλλα 18 χρόνια**, που άρχισε το επίσημο έργο του. Τέτοια τιμή που αξιώθηκαν η Μαρία και ο Ιωσήφ, που διακόνησαν το μυστήριο της ενσαρκώσεως, δεν αξιώθηκαν ούτε οι άγιοι άγγελοι!

Ω βάθος κενώσεως! «Ην υποτασσόμενος αυτοίς» ο Θεός και δημιουργός τους. Και η κένωση αυτή του Θεού και δημιουργού μας θα συνεχίζεται ποικιλότροπα μέχρι και την Β' Παρουσία. Άραγε θα την εκτιμήσουμε και θα ανταποκριθούμε ανάλογα στην απερίγραπτη και ακατανόητη και ασύλληπτη αυτή αγάπη, αντιπροσφέροντας την υπακοή και την αγάπη μας στο Θεό και Πατέρα μας;

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
www.pmeletios.com